

Artikel van de Maand – September 2008

Theologie van het lijden (2) – De prijs van apostelschap

Door Dr. Steef van 't Slot

In het artikel van vorige maand beloofde ik deze maand dieper in te gaan op het lijdensaspect. Zoals we de vorige keer nadachten over het lijden van een discipel, kijken we deze keer naar dat van een apostel. Dat laatste is zwaarder, maar ook van hogere orde, en is gebaseerd op een hogere roeping. Hoewel Christus veel discipelen heeft, zijn slechts weinigen van hen geroepen tot een apostolische bediening, of, om het in hedendaagse idioom te zeggen: weinigen zijn geroepen om zendeling te zijn.

Voor we verder gaan moeten we misschien het woord ‘zendeling’ herdefiniëren, want teveel mensen noemen zich zendeling terwijl ze dat in feite niet zijn. Ik noem wat bijbelse criteria:

- in tegenstelling tot wat sommigen geloven, hebben zendingen een speciale roeping¹;
- zendingen werken gewoonlijk inter-cultureel, anders zijn het monoculturele plaatselijke evangelisten;
- het leven van een zendeling hoort gepaard te gaan met tekenen en wonderen²;
- een zendingsbediening is geen statische vestiging: hij of zij is regelmatig onderweg;
- een zendeling geeft voorrang aan de onbereikten³;
- een zendeling mobiliseert de kerk en recruteert meer zendingen⁴;
- een zendeling *kan* onder een bevolkingsgroep wonen, maar kan net zo goed niet-residentiëel zijn omdat zijn of haar bediening verder strekt dan één bevolkingsgroep;
- sommige zendingen moeten zelfs seculier werk verrichten om hun bediening gestalte te kunnen geven⁵.

Er kunnen uiteraard meer kenmerken genoemd worden, maar de bovenstaande zijn voornamelijk van toepassing op mensen die aan het front werken. We zullen zo zien, dat ze er de klappen voor krijgen ook! Dat betekent niet dat alleen zendingen lijden terwille van het evangelie; bij vele anderen is dat ook het geval, vaak omdat ze leven onder totalitaire regimes.

We onderscheiden dus twee niveaus van lijden: het *eerste* is de on-onderhandelbare zelfverloochening en het kruis-dragen van de discipel (dat gewone bekeerlingen zullen trachten te vermijden of ontsnappen); het *tweede* is het lijden waarvoor gekozen wordt door een zendeling die besloten heeft gehoorzaam te worden aan zijn roeping, en daarvoor het domein van de duivel binnendringt. Het is soms moeilijk deze niveaus te onderscheiden, vooral wanneer lijden bedoeld lijkt te zijn als voorbereiding op een toekomstige taak.

---

¹ Niet iedere gelovige ‘is een zendeling’, netzomin als iedere gelovige voorganger, leraar, profeet of evangelist is

² 2 Cor. 12:2

³ Rom. 15:20

⁴ Paulus rapporteerde zijn zendingsactiviteiten in de kerken die hij bezocht en onderhand recruteerde hij een hele lijst van medewerkers

⁵ Hand. 18:2,3; 1 Thess. 2:9

Het beste en meest overtuigende voorbeeld van apostolisch lijden zien we in het leven van Paulus, aan wie geopenbaard werd ‘hoeveel hij moest lijden voor de naam van Christus’⁶. Apart van de vele verhalen in het boek Handelingen, lezen we Paulus’ eigen opsomming in de 2^e Corinthenbrief⁷. Zijn grote druk voelde aan als een doodvonnis en verderop noemt hij ze op: ‘gezwoged, gevangen gezeten, lijfstraffen ondergaan, in doodsgevaar geweest, geslagen met zweepen en stokken, met stenen bekogeld, schipbreuk geleden, op zee rondgedreven, bedreigd door rivieren, rovers, volksgenoten, en vreemdelingen, gevaren in de stad, op zee, in de woestijn en door schijnghelovigen, geploeterd, zonder slaap, hongerig, dorstig, verkleumd en zonder kleren’. Paul kon het lijden aan omdat hij zichzelf had leren verlooehenen: ‘Ik hard mezelf en oefen me in zelfbeheersing’⁸. Dat was een vereiste om het evangelie te verspreiden onder de volken.

Natuurlijk leed niemand ooit zoals Jezus, en Paulus was daarin een waardig volgeling van Hem door zijn eigen lijden. Niemand droeg meer vrucht dan Jezus, en Paulus was een goed volgeling. We kunnen daarom het volgende geestelijke principe formuleren: hoe meer lijden, hoe meer vrucht – en daaruit volgend: minder lijden levert minder vrucht op, en wie lijden ontduikt draagt misschien helemaal geen vrucht. Dit principe kan de zendeling vreugde geven en de discipel aanmoedigen om te volharden.

Niemand wil lijden, maar in een zondige wereld is dat onvermijdelijk en de wereld terugeisen voor de rechtmatige Eigenaar zal nog meer lijden vergen. Dat is waar wereldzending over gaat: het kost wat. Voordat iemand zendeling wordt moet hij vaststellen of hij bereid is daarvoor de prijs te betalen. Klagen, of proberen het lijden te ontvluchten lijkt het tegenovergestelde aan te geven.

Jozef leerde dat er geen troon bestaat zonder lijden. Zijn stappen naar Gods doel voor hem hielden o.a. in: verwerping door zijn broers, een moordaanslag, als slaaf verkocht en gevangengezet worden. Maar met alles wat er ‘verkeerd ging’ in zijn leven begon hij meer op Jezus te lijken, en, net als Hem leverde zijn verdrukkingen hem een plaats op de troon op. Hij kon talloze mensen redden omdat hij zijn ogen gericht hield op het eind van zijn lijden, de troon, en omdat hij lijden accepteerde zonder te pogen dat te ontsnappen.

Paulus zei dat ‘het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid die over ons geopenbaard zal worden’⁹. Onze heerlijkheid is de troon van God met Hem te mogen delen. Het boek Openbaring toont ons drie stappen: de *eerste* is: het overwinnen van onszelf in zelfverloechening¹⁰, de *tweede* is: lijden ten bate van de volken,¹¹ en de *derde* spreekt over de duidelijke connectie met het voorafgaande lijden¹².

Zullen we vervolging en lijden accepteren als onze (zendings)prijs die we moeten betalen voor de redding van de volken? Of proberen we die te vermijden? C.T. Studd zei: “Als Jezus Christus God is en voor mij stierf, is geen offer mij te groot om voor Hem te brengen”. Ja, er hangt een prijskaartje aan zending, zoals waaraan hij ons herinnert in zijn gedichtje: “Sommigen wonen graag dicht bij kerk en kapel; ik run graag een reddingspost, een meter van de hel”. Dat is de ware geest. Laten we het doen!

---

⁶ Hand. 9:16

⁷ Vooral hoofdstukken 1, 6 en 11

⁸ 1 Cor. 9:27

⁹ Rom. 8:18

¹⁰ Op. 3:21

¹¹ Op. 7:9

¹² Op. 20:4,6b

Wonen bij de kerk en de kapel? Volgende maand gaan we kijken naar de comforts van wat de 21^e eeuwse versie geworden is van wat Paulus 'het andere evangelie' noemde...